

Què hi faig jo aquí?

Si us haig de dir la veritat, no sé pas que dimonis hi faig, jo aquí...? No sóc capaç d'entendre com hi he vingut a parar... Encara li hauré de donar la raó al meu avi, que sempre assegurava que a mi em podia prendre el pèl fins el canari de la portera...

Canari, cal que ho digui, que massa llest no devia ser, el pobre, ja que el dia que es va escapar de la gàbia no se li acudí res millor que amagar-se... dins la boca del Mishu, el gatet de la família...!

Com és possible que hagi anat a parar en aquest programa? Com és possible que em trobi en un d'aquests programes d'entrevistes de mitja tarda que els crítics de televisió anomenen tele-escombraries?

No comprenc pas com m'hi han acceptat, si normalment només hi acostumen a sortir desgraciats, gent més aviat *curteta* –per a dir-ho amb finesa...– o desequilibrada...

I jo, si alguna cosa no sóc és desequilibrat. Sóc, sense cap mena de dubte, la persona més equilibrada i *normal* que conec. I amb diferència... Tot i que em costa molt, seguir mantenint la meva raó i ell meu seny, vivint, com visc, envoltat de desequilibrats i de *sonats* per totes bandes.

En realitat, entre tota la meva família –i mira que n'arribem a ser, de colla...!– jo sóc l'únic sa, l'únic que he aconseguit mantenir la meva ment i el meu esperit ordenat, allunyats de la follia congènita que ens caracteritza.

El problema és que *els altres*, en un dels seus constants estats de deliri, creuen que el que té el cervell capgirat sóc jo...! Estan plenament convençuts que sóc jo el que necessito *ajuda*... Jo, el que necessito ajuda? Jo? Quin món de sonats, el nostre!

És per això que, abans de venir al programa, m'ha calgut consultar-ho amb el psiquiatre. Sí, sí, sí... Ja sé que és estrany i incompreensible, però vaig al psiquiatre... És absurd i no té cap sentit, tan equilibrat i *normal* com sóc, però va ser la dona qui va començar a insistir-hi...

Bé, la dona... i després el fill i la filla... I, més endavant, ma mare, i els meus germans... No gaire després s'hi afegiren la sogra i el sogre, les meves vuit cunyades i els meu nou cunyats... I els companys de feina, i els veïns, i els amics, i els coneguts, i els saludats...!

Un dia, fins i tot em va fer la impressió que el Panxo, el nostre gos, també m'ho insinuava! Per una vegada que estan d'acord, tots plegats...

Pel que sembla —quines coses més rares té la vida...!—, només podia venir a aquest programa si ell em concedia el permís per fer-ho. On anirem a parar, si cal que el psiquiatre em doni permís per anar on vull? Quin món de mones, el nostre...!

No té ni cap ni peus, això que li hagin de demanar el permís a ell i no pas a mi... Ni cap ni peus... Ni que fos un boig perillós, jo...!

Al cap i a la fi, tampoc no va ser tan greu, el que va succeir la darrera vegada que em vaig escapar de la *casa de repòs* on visc... Si es va produir un petit *accident* va ser per pura casualitat, en cap cas per culpa meva. Jo no

vaig fer més que limitar-me a complir escrupolosament allò que em mana-ven...

Si no hagués fet cas de les indicacions del dentista, segur que no hauria passat res... Són els inconvenients de ser tan obedient i disciplinat, de fer exactament allò que em diuen. I després voldran que siguem odebients...

Quina culpa en tinc jo si, tot just veure'm arribar, el bon home –amb aquella ridícula veu de falset que tan sols es fa servir amb els infants i amb els ximplés– em diu:

– Estic molt content que hagi vingut! Amb la feina que tinc, m'anirà d'allò més bé tenir un ajudant com tu! Oi que m'ajudaràs, noiet? Això sí, procura no tocar res del que hi ha en aquesta consulta.

Tot i que no entenia per què em parlava així i em somreia tota l'estona, em va quedar clar que li calia un cop de mà per part meva, al pobre home. I, és clar, com no havia d'ajudar-lo, si era tan atent i amable amb mi?

Per això, quan sortí un instant, després de recordar-me «Ja saps com hem quedat, tu i jo, oi, amiguets?», em vaig afanyar a fer-li el favor que m'havia demanat.

Com que no volia que toqués res “d'aquella” consulta, me'n vaig anar a la del costat. Hi havia una dona, mig adormida, amb la boca ben oberta i un munt de petits eines al seu davant. Sobre la taula, hi havia un full on s'hi podia llegir: “Té un parell de queixals corcats i cal intervenir-hi urgentment”...

No cal dir-ho: m'hi vaig posar de seguida. Malgrat que no acabava de comprendre gaire com diables funcionaven aquells aparells, me'n vaig sortir prou bé. Abans que se n'adonés de res ja li havia arrencat tres queixals.

Em disposava a treure-li el quart quan, desagraïda com era, es posà a xisclar com una condemnada, demanant auxili, esfereïda. Entre la sang, la saliva i el munt de trossos de queixals de tenia a la boca, no se l’entenia gaire, però asseguraria que cridava al dentista!

Què no ho veia, que no calia, que ja me n’estava ocupant jo, tal i com m’ho havia demanat ell? Ben segur que aquella dona tan desconsiderada tenia el cervell tan trastocat com tota la meva família i coneguts...! Com se li acudia, bramar per no-res?

Curiosament, el dentista, en comptes de valorar el meu ajut, li va donar la raó i em tractà de bàrbar! No tan sols això: al cap de cinc minuts es va presentar el meu psiquiatre, amb dos dels seus ajudants, i em van disfressar de nou per al Carnestoltes... Quina estranya mania que tenen, de posar-me tan sovint aquesta disfressa blanca amb les mans lligades al darrera...!

Per sort, aquesta gent de la televisió ha estat més previsor: d’entrada m’han advertit que si volia aparèixer al seu programa havia de dur posada la meva disfressa. Segons m’ha explicat un home amb barba que m’ha dit que era el “realitzador” —ara entenc perquè d’aquests espectacles se’n diu reality show, perquè hi ha un “realitzador”...— quan m’ha rebut: «No oblidis que això és una mena de circ i cal que cada personatge faci el seu paper!».

Si és un circ, em demano jo, per quin motiu no em disfressen de domador, d’home forçut o de dona barbuda, en comptes de posar-me una vegada més aquest vestit que m’obliga a dur tota l’estona les mans al darrera?

De fet, això tant me fa, que em disfressin com vulguin... El que em sobta, com us deia, és que m’hi hagin convidat, en un programa d’aquest ti-

pus. No ho entenc gens...! Què hi faig, jo, aquí? Què hi faig, jo, que sóc tan normal i discret, en un programa que acostumen a visitar els més estranys i estrofolaris homes i dones del país i de l'estranger?

Sabent que la gràcia és que els pobres desgraciats diguin tantes ximpleries com puguin, facin riure tothom per la seva ingenuïtat i es posin tan en ridícul com sigui possible, per a fer augmentar l'audiència, com és que m'hi ha convidat, si jo no he dit res fora de lloc ni que faci riure en tota ma vida? Per què m'hi ha convidat? Què potser s'han begut el poc enteniment que els quedava?

És clar que..., és clar que —ara hi caic...— precisament deu ser això el que volen... Sí, segur que sí! Farts que els anomenin *televisió escombraries* m'hi ha volgut convidar per a que alci el nivell qualitatiu i cultural del programa...! És clar que sí! És clar que sí! Per què em podrien voler, si no?

© Xavier Serrahima 2011

www.XavierSerrahima.com